

Nježnost Božja

Gospod je stvorio raznovrsna stvorenja
krilata, repata, gorostasna
a nježna
i posljednjega u lancu čovjeka
krhka a surova
I dao im je Gospod sunce
da ih sve jednako ogrije
u raj u zemaljskome
Onda je iz Edena čovjeka potjerao
kada se ovaj osilio i sunce
drugim stvorenjima zaklanjao
I tako je nježan Gospod bio
da se na koncu zbog krhka svog stvorenja i ubio
i sve otada čovjek svog Gospoda
bičuje, raspinje, žaluje
a Gospod Bog se zbog njega
iz groba ustaje
i novo mu sunce daruje
svaki put sve nježnije.

Roberta Nikšić (iz zbirke pjesama Patela)

Arijadnina nit

Domovina je riječ
ispražnjena od značenja
Nalik je kući bez vrata prozora zidova
njezini temelji sa zemljom sljubljeni
tužan su podsjetnik na vremena kada se živjelo voljelo jelo pilo
sva napuštena od zaboravljene prašine između pukotina podnica
lišena paučine
muzike vrabaca zrikavaca
ispunja je prvobitna tama i praznina s početka stvaranja
Domovina još postoji samo u knjigama.

Roberta Nikšić (iz zbirke pjesama Patela)

Izgubljena generacija

Ne, mi nismo ta izgubljena generacija
što se još traži
čudi i čeka
i ne zna kud bi sa sobom
nismo mi te sreće

mi s tim nemamo ništa

nemamo mi ni u lijevoj ni u desnoj
nemamo ni danas
a ni sutra
budućnost naša davno je protutnjala
i za nas je ostavila ništa

osim kompromisa
da uzmemo ništa od tog ništa
oglođemo ga do kostiju i
s tim se pomirimo
pa onda strepimo
da nam ne uzmu i taj komad ničega što ga stišćemo pod zubima.

Roberta Nikšić (iz zbirke pjesama Patela)

Živa sam

Ernestu Sabatu
Kažu da čovjek zna da je živio
ako je sagradio kuću
posadio stablo
napisao pjesmu.
Posadila sam:
smokvu trešnju krušku šapteliju
Napisala sam pjesmu
i u njoj precizno odredila geografske koordinate
moje izgubljene domovine
Sada gradim kuću od riječi.
Tek toliko da znam da sam živa
gradim je polako ciglu po ciglu.
Ne žurim.
Imam cijeli jedan životni vijek
i ništa drugo osim riječi i to malo vremena
Obitava na papiru
moja kuća i moja domovina
pisanje.

Roberta Nikšić (iz zbirke pjesama Patela)

U ruži spavati

Kako bi dobro bilo
leći i zaspati
u cvijetu ruže se probuditi
starim očima ne vidjeti
starim ušima ne slušati
ni o kome ništa ne govoriti
Cijelu jednu vječnost
probdjeti slušajući
kako nebo diše
u mirnom spokoju
njena zagrljaja
učiti mudrost drveća slobodu ptica
nov čovjek biti
novim rukama svijet grliti
Od ljepote posve zanijemiti.

Roberta Nikšić (iz zbirke pjesama Patela)

